

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 180 Lei
Pe jumătate 90 Lei
In America pe an 2 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIAREA POPORULUI“, Bla j, Jud. Târnava-mică
Director ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei a doua și a treia oră 4 Lei.

Omenie și dreptate!

In timpurile grele de astăzi toate năcazurile și durerile ar fi ușoare, dacă ar fi mai multă omenie și dreptate — Astea le cerem, după astea suspinăm!

De NICOLAE SECĂȘANU

Comuna noastră de pe valea Secășului avea mai demult un preot bătrân și cucernic, Dumnezeu să-i de-a hodină cu dreptii, că e răposat acum de vre-o zecă ani. Par'că-l văd și astăzi pe Sfinția Sa Părintele Grigore. Barba lungă, albă, îi cuprindea pieptul întreg și avea doi ochi mari și blânzi, ca niște lucefieri senini pe bolta unei nopți de vară. Slujbele Sfinției Sale erau par'că frânturi din mărirea fără prihană a raiului. Iar învățăturile ce ne spunea după cetirea evangheliei, erau cuvinte de inger.

Și zicea Părintele Grigore:

Iubiții mei fii! In lume avem multe scârbe și dureri, după cum însuși Mântuitorul a spus. Dar să știți dela mine, om aproape uitat de moarte, că de nimica nu avem a ne teme, până este omenie și dreptate. Când nu vor mai fi acestea, prav și pulbere se va alege de lume! Fără omenie și dreptate oamenii se vor mânca unii pe alții mai rău decât dobitoacele fără grai, țările și stăpânirile lumesti se vor prăbuși și va fi plângere și scrâșnirea dinților! De neomenie și de nedreptate să ne ferească bunul și înduratul Dumnezeu!

Așa ne spunea Sfinția Sa Părintele Grigore, cel asemenea cu prorocii și cu apostolii de demult. Noi eram tineri atunci și cu mințile necoapte, și nu puteam pătrunde adâncul înțeles al învățăturilor sale. Astăzi însă ni-le amintim și simțim cât de adânci erau, cât adevăr cuprindeau!

De-o pildă, am apucat să vedem de-un șir de ani încoace, că nu totdeauna cei mai vrednici și mai așezați oameni ajung în truntea satelor, ca mai mari și conducători. Ci ajung prea adeseori cei cari au gură mai mare și obrăznicie mai multă. Azi vine un partid politic și ne pune conducători pe slugile lui, fără întrebare dacă urlătorii își știu chivernisi ograda și moșița lor, necum un sat de oameni. Slugulița lui domnu cutare sau cutare, poate să fie un scăpat dela criminal, că dacă-i bine cu partidu care tocmai vine la guvern, ajunge poruncitor!

Slugile partidelor pot să-și comănjască uneori mâinile până în cot în fără-delegi și 'n ticăloșii, că vin ai lui de-l spală, și-l fac rouă curată, ramă de icoană. Răii se plimbă deatâtea ori cu țigările

putând în vânt și, în loc să fie trimiși la judecată, ajung și la mai mari domnii și tistii.

Ori asemenea lucruri nu pot duce la bine și la pace, ci la prăpastie și la perire. Așa nu se face omenie, ci bolșevism și prăpăd! Omenia pierde, nimenia nu-și mai dă silința să fie bun și cinstit, ci o ia razna după oala cea mai plină, fără întrebare dacă i-se cade, sau nu.

Ori să mai aduc o pildă și mai grăitoare.

Intr'o comună unde am niște rube-denii și mă mai duc uneori să le caut, am auzit următoarea istorie adevărată:

Preotul acelei comune încă era un păstor harnic și cu trica lui Dumnezeu. Bătrânul Popa Toader era om la locul său și în biserică, la cădelniță și la evanghelie, și afară, la apărarea turmei cuvântătoare. Când a fost cu »Memorandu« pe vremea ungurilor, Popa Teodor din Curmătura a fost și dânsul la Cluj cu 40 de poporeni, să apere pe Lucaciu și pe Rațiu. Iar când s'au întors în sat, au adus doina cu »Mierla prin păduri« care se tânguia pentru conducătorii închiși la Seghedin și Vaț, în temnițele ungurești. Popa Toader o cânta în fruntea poporului.

Curând după aceasta, însuși Popa Toader și-a ros hainele pe la toate tistiile, să aducă în Curmătură un notar de nația poporului, care să ție cu opinca și cu sumanul! Și a izbutit. Notarășul cel nou, la început n'o mai scotea din »Nene Vasile«, »Nene Grigore« și purta pe palme pe Românași. Insa când a prins a se înțoli și a se îmbrăca în postavuri scumpe, a început să-i pută opinca. Se plimba de subsuori cu solgăbiraiele, cu nemeșii, și se făcea surd de-o ureche când auzia vorbă românească. »Nem tudok« — se răstia el către opincarii noștri, când li deschideau ușa cancelariei.

Și a venit intrarea României în războiu, când călăii ungurești mânau cu turma pe preoții români spre temnițele din Cluj și spre Șoproș. Intre cei dintâi cari au fost ridicați noaptea din așternut, credeți că n'a fost și Popa Toader bătrânul, din Curmătură? Ba a fost.

Și cine îl scrisese în »Cartea Neagră« a sbirilor lui Tisa? Notarul român, care

se înțolise pe spatele opincarilor..! Și povestea nu-i gata.

Credeți că acest notar s'a retras din comună după înfăptuirea României Mari, să-și plângă păcatele undeva într'un furnicar de oraș, să nu-l mai cunoască nimenia? Nu, nu s'a retras. A rămas în comună și a urmat să-și facă trebșoarele înainte, sprijinit și ajutat de toate partidele dela putere. Opincarii săracii, se mirau și se cruciau:

— Unde este dreptate pe lume, dacă Domnu *Nemtudok* al nostru e mare și tare și azi, ca și pe vremea lui Tisza Piștea călăul?

*

Asemenea fapte și altele nenumărate, ne amărăsc pe noi, mai mult chiar decât criza și conversiunile. Oă dacă dă Dumnezeu ploii la timp și rod în ogoare, tot n'o să perim noi în lumea asta. Insa zicem cu Popa Grigore, cel asemenea cu prorocii, dela noi din comună:

— Să fie omenie și dreptate!

Papa dela Roma și criza de astăzi.

Inainte cu câteva săptămâni a vorbit sf. Părinte dela Roma despre marea criză de astăzi Sfântul Părinte a spus că marea criză de astăzi s'a format din trei mari păcate, și anume: din mândrie, pofta de câștig și pofta cărnii, (călcarea poruncii a șeasa dumnezeiești). Sfinția Sa trimite binecuvântările sale apostolice tuturor celor care sufer din cauza crizei, binecuvântă toate popoarele, dar mai ales acele două popoare mari, cari se bat în răsărit, și în special pe toți conducătorii de țări, în mâinile cărora zace soarta tuturor oamenilor.

O nenorocire cu un automobil.

In ziua de Luni un automobil din Ploiești mergea cu mare viteală pe drumul spre București. Conducătorul mașinii a voit să se ferească de niște căruțe cari mergeau în șir pe drum. Din greșală a sucit prea mult de roata aceea de unde conduce și așa că automobilul înșiuteala cea mare s'a izbit de un pom dela marginea drumului și după aceea s'a răsturnat în șanț. Țăranii cari mergeau cu căruțele, când au văzut aceasta, au alergat imediat la locul nenorocirii și cu multă greutate de sub automobil, au scos pe cei cari se aflau în el. Toți cei cari se aflau în automobil s'au ales cu mari răni și starea lor este foarte rea. Cu un alt automobil răniții au fost duși la spital în București, unde medicii le-au dat ajutoare legându-l și căutând să-l trezească din starea de nesimțire în care se găsesc. Nici vorbi nu pot. Totuși se sperează că vor scăpa cu viață.

Cum putem scăpa de sărăcie

Nu există gură de om, care să nu se vaiete, că zilele cari le trăim sunt mai negre ca altădată și că astăzi sărăcia a ajuns stăpână peste tot. Nu există ochiu, care să nu plângă, după ce auzul urechilor îi șoptește tot sărăcie. Chiar picioarele se elatină sub povara închipuită a sărăciei.

Acolo, unde altădată era viața veselă în familie, astăzi este o liniște mortală, căci dorința după mai bine îi face necăjiți pe toți. Toți se scoală și se culcă cu același gând: cum ar putea scăpa de sărăcie și ajunge la bogăție? Iar acolo unde altădată era adevărată sărăcie, din care cauză toți trăiau în ascultare și înțelegere, ca să poată ieși învingători, astăzi s'a născut un câmp de luptă: între bărbat și femeie; între copii și părinți, că nu mai pot trăi în pace din cauza sărăciei prea mari. Mulți își pun chiar capăt zilelor, schimbând viața cu o hârtie, pe care o lasă scris de moștenire celor rămași, că din cauza sărăciei n'a mai putut trăi.

De sigur cetitorii și ascultătorii titlului de sus așteaptă cu nerăbdare să le scriu adresa farmaciei, unde se află leacul tămăduitor al acestei boale, care a schimbat astăzi firea întregii lumi.

Dar eu Vă întreb: oare este adevărată, sau mai binezis, îndreptătită, atâta jeluire? Suntem oare așa de săraci, pe cum ne-am obișnuit a ne numi? Când s'ar putea, cineva numi sărac după judecata lumii înșelătoare? Cred că atunci, când n'ar avea ce mânca și ce bea. N'ar avea ce purta și n'ar avea nici unde sta. Dacă ne reamintim numărul acestor nenorociți — erezuți — înainte cu 10—13 ani, vom putea spune, fără teama de a greși, că Doamne cu mulți sunt astăzi mai puțini ca și atunci.

Aceia, cari mai înainte erau lunași (biriși) la baroni și grofi, au primit loc, au casa lor. La casele, unde nu era decât o poartă stricată, pe unde intra în curte (ocol) un purceluș, sau o căprioară (vaca săracului), astăzi vezi porți mari largite și în curte car cu vite.

Vitele se pot câștiga astăzi cu un preț de nimica, iar cerealele (bucatele) se vând de pomână. Cu plata unei zile de lucru poți cumpăra cereale să trăiești o lună. Când a mai fost așa? Adevărat, că prețul negoafelor în prăvălii nu-i scăzut aproape de loc.

Dar mi-se pare, că aud răspunzându-se: că ar fi ușor de cumpărat, însă nu sunt bani. Fiindcă nu sunt bani, pot fi de toate, tot sărăcia se vede plutind în fața ochilor.

Pentru a liniști sufletele învrăjbite din cauza lipsei de bani, vă pun întrebarea, că deși Dumnezeu ne-a dăruit cu de teate, dacă nu avem bani, oare nu putem fi fericiți?!

Banul, pentru care a dat atâtor suferințe Iuda pe dulcele Isus, poate oare singur să ne ferească pe noi? Nu vă aduceți aminte de cuvintele sf. Scripturi: „că ce-ar folosi omului de-ar dobândi lumea toată iar sufletul și l-ar pierde?... Iată deci, că tu, care te tânguești așa de mult, să trăiești în sărăcie, ești stăpânul unei bogății, care întrece în preț tot aurul, tot argintul și toate bogățiile lumii acestea, și aceasta bogăție este sufletul din

tine, pe care l-ai primit fără nici o plată dela Dumnezeu. Fără plată ai primit și ai viața trupului, însă ca să trăiești pentru Dumnezeu și nu să fii rob banului.

Nu lipsa de bani ne face să suferim, ci lipsa de credință.

Creștinul credincios, aducându-și aminte de cuvintele lui Isus, că „sunt fericiți cei săraci cu sufletul...” cu cât va fi mai sărac, în bogății trecătoare, cu atâta va fi mai fericit, știind și aceea, că însuș Hristos, cât a fost ca om pe pământ, înec a fost sărac.

Credința este leacul care ar putea vindeca sărăcia. Iar credința este sădită de Dumnezeu în inima fiecărui om. Nămai trebuie plivită de buruiana răutății, și atunci toți ar putea fi fericiți. Dar nu a slăbit, n'a perit credința și pentru acest motiv atâta rău în lume.

Mulți se întreabă, că atâția învățați din lume, cari sunt în stare să iscodească și cele mai minunate lucruri, de ce nu găsesc o cale și spre a îndrepta, aceea ce se numește astăzi rău din cauza sărăciei și să nu lasă omul să moară de foame cu pâinea și cuțitul în mână? Nu trebuie să ne mirăm. Acești oameni, ca și noi, pot să trăiască cât vrea Dumnezeu și să facă ce vrea ei. A purta crucea suferințelor însă este dat la unul fiecare muritor. Și de aci urmează binele sau răul.

Dacă în aceasta vale a plângerii am purta crucea cu răbdare, pe calea bisericii aleasă de Dumnezeu, ferisirea ne-ar fi soră. După ce însă ne-am depărtat de aceasta cale, să tăcem și să răbdăm, că până ce cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste nu ne vom apropia iarăș de Domnul dătător de viață, dela care singur poate veni binele, în necazurile noastre, vom pieri.

Dacă este adevărat, că a slăbit credința creștină, apoi nu este minciună nici aceea, că s'au impușinat banii. Soldatul nu primește solda la timp, pentru că nu sunt bani. Slujbașul? Infometat și desbrăcat, e înglodat în datorii până în gât, pentru că nu primește leafa să-și plătească lipsurile. Iar bietul țaran, care cu adevărat în sudoarea feței sale își câștigă pâinea cea de toate zilele, este menit prăzii și ocării, ca să-și vândă vitele și cerealele cu un preț batjocoritor, în timp ce dările și prețul la acelea lucruri, pe cari el este forțat să le plătească, este acela, din anii, când vita și cerealele se vindeau cu de 4—5 ori prețul de astăzi.

Unde sunt banii, cari serveau chiar și de jucării copiilor, înainte cu 4—5 ani, iar astăzi nu prea vezi nici de dor? În loc ca să plătim datorii în străinătate, încă se fac împrumuturi. Totuș bani nu sunt? Unde poate fi dar cauza lipsei? Nu e necredința? — Ba da! Necredința (neținerea la Dumnezeu și ne iubirea de țară) a îndemnat pe unii ca să treacă banul în băncile din străinătate, plătind încă ei și dobândă, că-i păstrează acolo. Aceasta nu pentru că ar fi fost câștigați pe cale cinstită...! Tot necredința în Dumnezeu, lasă întunecate atâtea frunți luminate, încât nu pot găsi o cale de îndreptare a răului și supușii se sbat ca peștele pe uscat.

Sf. Scriptură ne este martor că atunci, când locuitorii din Sodoma și Gomora s'au impietrit în rău, au fost arși de vii, până și pământul sub ei, scăpând numai Lot cel credincios. Din potop a scăpat numai Noe cu ai săi, cari credeau în Dumnezeu.

După ce lumea s'a înmulțit și înrăutățit iarăși, încât au vrut să facă turnul Babel spre a se urca la Dumnezeu, ce a urmat? Pe deapsa. Și s'au schimbat limbile. S'au născut o harababură între ei, încât n'au putut înainta. Nu asemenea o harababură se petrece acum

la noi în țară și în toate țările? E firesc să fie așa. Astăzi nu cu turn, dar cu aeroplanul caută omul să se urce la Dumnezeu, cu tot cu tot. E onorat pilotul și huiduit preotul pentru că acest din urmă vrea numai sufletul să-l ajute spre a ajunge în cer.

N'ar fi timpul, să ne fie de pildă trecutul și să ne îndreptăm pentru viitor? Dacă această n'am făcut-o până acum, ușor o putem face mai ales în timpul postului mare, punându-ne în fața crucii lui Isus, de pe care poate să cetească și să învețe și cel fără lumina cărții, luminat de lumina credinței.

Crucea a făcut din tâlhar cel dintâiu locuitor al raiului.

Crucea a dat învingere lui Constantin cel Mare.

Crucea ne va scăpa și pe noi din toate necazurile vieții, deci și de sărăcie, dacă cu credință curată ne vom așeza sub scutul ei.

Crucea singură este mântuirea lumii. La poala crucii putem găsi leacul, care ne va scăpa de toată sărăcia!

Munceleanu

Moartea unui mare român

Clopotele dela Biserica gr. cat. din Turda vechi plâneau cu jale și ne-au chemat la prohodul fostului nostru învățator Simion Porușiu.

Adurmitul în domnul se trage dintr'o familie veche răspândită prin întreg Ardealul. Ajuns în anul 1891 la Turda. A fost secretar și omul de încredere al lui Dr. Ioan Rațiu, și în anul 1892, când l-au scos ungurii pe Dr. Ioan Rațiu cu pietrii din Turda. Întâmplarea aceasta e înscrisă cu litere roșii și în istoria e cunoscută sub numirea „vandalismului din Turda”.

Ungurii din Turda au voit să continueze a doua zi devaștarea și la celelalte 14 familii de cărturari români din Turda. Că nu s'a continuat, este a se mulțumi adurmitului în Domnul Simion Porușiu, care a mobilizat țărani din Turda și din jurul Turzii. Înțelesul era că dacă ungurii atacă și celelalte familii, Românii să facă un foc mare pe cimiter și atunci românii din satele din jur vor și da foc orașului. Conducătorul țărănilor a fost Simion Porușiu, veni pentru aceasta și alte fapte patriotice a fost tras pe banca acuzaților și a mâncat câteva săptămâni pâinea amară a temnițelor ungherești. Azi când s'a dus pe veci dela noi, cum ne-se să ne aducem aminte de acest martir al cauzei românești onoare lui.

Ca învățator al școlii noastre confesionale a învățat copiii noștri să-și iubească limba și legea strămoșească. Pe vremea lui toți copiii știau: Marșul lui Iancu, Doina lui Dr. Rațiu, Doina lui Lucaciu și alte cântece naționale.

Dar nu numai în școală ei și afară de școală s'a născut să menținem treaz sentimentul național în elementele românești din Turda cu deosebire la ucenicii și cafele române. La adunat sara la școală. Ținea cu ei cursuri de seara, îi învăța cântece, jocuri și piese teatrale. S'a născut să adune aceste elemente reslățite prin atelierele străine, cari erau copiii nimănui.

La prohod l-a parentat protopopul Ioan Cârnațiu, protopopul Nicolae Rațiu apoi Dr. Augustin Rațiu în calitate de președinte al Eforiei fondului cultural și în calitate de președinte al Reuniunii Meseriașilor Români, din Turda. Din partea colegilor s'a luat rămas bun de la Gavrila Coroiu învățator, subrevizor, secretar.

În veci pomenirea lui!

Serbarea culturală din Ditrău—Ciuc

În comuna Ditrău—Ciuc, unde elementul românesc cotropit și desnaționalizat și-a pierdut nu numai limba și portul strămoșesc, dar chiar și religia străbună, s'a înființat o parohie română gr. cat. în toamna trecută. Harnicul preot Eug. Arieșanu a reușit, cu concursul învățătorimii și-a câtorva inimoși intelectuali români, să ne adune în seara zilei de 6 Martie a. c. la o producție artistico-culturală, urmată de dans, în localul școlii primare de stat sub patronajul prefectului de Ciuc Dl. Dinu Stolopin, care însă din motive serioase n'a putut lua parte. O seamă de intelectuali din loc și împrejurimi a ținut să onoreze această serată.

În mulțime remarcăm pe Dnii: S. S. Artemie Boieriu protop. tractului Giurgeu cu Dna., fam. Solomon T. Cotta primpretorul piasei Gheorgheni; Manițiu dir. casei cer.; Căp. Angelescu comandantul leg. jand. cu Dna; fam. Dr. Precup avocat; insp. Lates; T. Chindeu dir. Lic. cu Dna; inv. dir. Șutea din Casinul de jos a venit dela o depărtare considerabilă; Chele cu Dna; notar Lascu; notar Gabor din Foseni; fam. preot Băceșu Foseni; fam. Bramea preot Tulgheș, inv. dir. Nedelca Foseni; Blaga Voșlobeni; Bungi Ditrău; Dș. Cheți Suciu inv. Hodoșa-Ciucului; Dionisie D. Donescu etc.

Dintre minoritari notăm: fam. farmacist Szatmári; Dr. Gál Edre; preoți rom. cat. etc. Producțiunea a fost deschisă cu câteva coruri executate sub conducerea p. Arieșanu. Apoi au urmat două comedii în câte un act: „Conn Leonida față cu reacțiunea” și „Un zlot și-un ban”. Rolurile bine interpretate au stârnit aplauzele mulțimei. După program dans până în zori.

Venitul curat va fi întrebuințat pentru acoperirea cheltuelilor ce le 'ntâmpină această parohie în desvoltarea ei. Ne permitem o mică paranteză: Dl. Tutunariu șeful gărei, deși este ortodox, a dat cel mai larg concurs, interpretând rolul principal din comedia „Un zlot și-un ban”. E frumos exemplu pentru aceia cari pun mai presus chestiunile confesionale, chestiunilor înalte de stat.

Un singur cuvânt: avântul plin de elan pe care l-a luat acest nou așezământ de cultură națională, va aduce la izbânda cauza noastră.

Iar steagul treicolor, în jurul căruia ne-am adunat, ne va face să eșim cu fața curată și cu izbânda finală din lupta de redesteptare începută de vrednicul preot Eug. Arieșanu.

S. Ciucanu.

Producție teatrală în comuna Gălăuțaș

În seara zilei de 13 Martie 1932, s'a aranjat o frumoasă producție teatrală de către preotul Ioan Petraș cu ajutorul inv. Ioan Tănase, cu tinerimea din Gălăuțaș. Sala de astădată s'a dovedit nelcăpătoare pentru public având deci o reușită morală deplină. În această comună s'au mai aranjat producții teatrale din partea unguirilor dela fabrică, dar din partea „Tinerimei Române” a fost cea dintâiu. Zic cea dintâiu pentru că parohia aceasta s'a înființat de abea de vreo 5—6 ani, lipsind un preot stabil, care să se ocupe cu tinerimea, până la venirea preotului susnumit, care are o deosebită dragoste de-a se ocupa de instruirea tinerimei.

S'a predat piesa: „Liniștea casei” jucată de dna preoteasă Letiția Petraș și dl. învățător I. Tănase, apoi: „Nunta Țiganului” comedie, de E. Suciu, care a plăcut foarte mult chiar și streinilor. În roluri s'au distins tinerii: Vasile Ilisan, ca notar; Gheorghe Marcu ca țigan, apoi Ioana Stam, Ioan Țăran și Vasile Goia.

Parte corală au fost: Neică neiculiță, Frunzuleană mărăcine, Zău zău și Bordeiașul, toate corurile pe câte 4 voci.

Cu toată criza ce bântuie, s'a realizat un venit de 1600 Lei, în favorul bisericii. Se aduce mare mulțumită dlui șef de gară, care a făcut propagandă prin Toplița, de unde au venit mai multe familii alese, făcând cinste comunei și contribuind cu frumoase sume.

Laudă se cuvine celor ce au muncit.

Unul din cei de față

Doi sfinți mari despre danțurile rele

Danțul din firea sa nu e rău, nu e păcat, dar poate deveni de atare după felul cum se joacă. Danțurile rele sunt acelea cari dan prilej păcatului, adică acelea cari prescriu străngeri plept la plept, obraz la obraz și alte figuri de nepomenit. Danțurile rele ar fi, pe cari le joacă orașenii de azi: foxtrot, blebotom, tango, rumba etc., ori cum ar fi „perina” care se joacă decâte ziuă pe la ospețele dela sate.

Sf. Francisc de Sales aseamănă danțurile cu ciupercile, cari fiind spongioase atrag cu ușurință veninul dela șerpilor cari trec pe lângă ele. „Balurile, danțurile și alte întâlniri asemănătoare cari se fac noaptea, atrag de obicei vîșturile și păcatele cari stăpânesc acolo: certurile, urele, batjocurile, iubirile nebune”, etc.; ele risipesc sufletul, lăncezesc puterile și răcesc dragostea... Iată cam ce spune sf. Francisc de Sales acum trei sute de ani despre danțurile de pe vremea sa. Ce ar zice acest sfânt mare dac'ar vedea pe celea din zilele noastre, aduse din cocioabele cari se ascund prin tufișurile Argentinei, Braziliei și și Cubei, și pe cari Biserica le-a afurisit ca pe niște păcate de necurățenie?

Să vedem acum, ce zice sf. Ioan Vianney numit și „sfântul paroh din Ars”, care a trăit în veacul trecut, deci mai aproape de noi.

Felul cum a știut sf. paroh din Ars să strivească danțurile din parohia sa, a rămas, foarte vestit. Comuna Ars (Franța) înainte de a fi păstorită de sf. Ioan Vianney, era una dintre cele mai rele, în ce privește viața religioasă. Locuitorii ei se asemănau mai mult cu dobitoacele decât cu oamenii: nu voiau să știe prea mult de Dumnezeu și Biserica. Duminicile și serbătorile le petreceau pe la cârciume; pe la biserici dădeau numai când și când, ca mântuială. Danțurile rele au intrat foarte adânc în obiceiurile lor. Se asemănau foarte mult cu cele de azi ale orașenilor noștri numite *danțuri moderne* și despre cari s'a mai scris în aceasta foaie. Erau niște figuri urte și păcătoase; niște îmbrățișări și atingeri necuviincioase.

Erau păcatul însuș. Mai mult. Aceste danțuri erau însoțite ca și cele de azi, de îmbrăcămintea necuviincioasă a dansatoarelor și de beuturile alcoolice ale dansatorilor. Sărmanul sfânt trebuia să lupte contra alor trei idoli deodată. Lupta a început-o cu multă însuflețire și a dus-o cu mult curaj timp de douăzeci și cinci de ani. Binișor înainte de moarte a avut fericirea să vadă că ostenele sale n'au fost zădarnice. Nimeni nu mai dansa în comună; toată lumea mergea regulat la biserică, nu numai în Duminici și sărbători, ci și în zile de lucru. Toată lumea se spovedea

și cumineca mai des. Nici când nu găsi biserica goală: bătrânii cari mergeau la plug, tinerii cari mergeau la seceră și coasă, copilașii cari mergeau la școală sau cu oițele la pășune, trecând pe lângă biserică, nu uitau nici odată să între în locașul sfânt, spre a spune o vorbă dulce, o rugăciune caldă lui Isus Eucharisticul. Femeile se îmbrăcau foarte cuviincios. Arsul, dintr'un cătun păcătos ce-a fost, a devenit un colț de raiu și este și azi un mare centru de peregrinaj.

Iată ce spunea sf. paroh din Ars despre danțuri (vorbele lui se potrivesc foarte bine danțurilor moderne).

„Nu este nici o poruncă dumnezeiască pe care danțul să n'o calce... Mergeți părinților afurisiți, mergeți în focul de veci, unde vă așteaptă mânia lui Dumnezeu, pe voi și pe faptele voastre pe cari le-ați făcut, lăsând pe copiii voștri să cadă în primejdie; mergeți, căci nici ei nu vor întârzia să vă ajungă, pentru că voi le-ați deschis calea... Veți vedea voi dacă n'a avut dreptate păstorul vostru să vă oprească aceste plăceri drăcești... Doamne, cum poate avea cineva ochii așa de întunecați ca să creadă, că în danț nu este nici un rău, pe când acesta-i *funia cu care diavolul târește cele mai multe suflete în iad*...”

„Diavolul înconjoară danțul, precum un zid înconjoară o grădină... Persoanele cari intră la un bal, își lasă ingerul păzitor la ușă și-și iau un diavol, așa încât în curând se adună în sală atâția diavoli câți dansatori...”

Danțurile rele au fost primejdioase totdeauna, dar sunt mai primejdioase azi, căci sunt făcute anume ca să strice moravurile, să descreștinezze lume. Ele caută să se strecoare și pe la sate, mai ales pe la satele din apropierea orașelor, așa cum s'au strecurat rujul de buze, varul de obraz, „pantofii”, „ciorapli sistem piele dela Paris” și alte „comedii” Sătenii să fie prudenți și să nu lase ca aceste figuri destrebălate să între în casele lor, căci după cum spune sf. paroh din Ars, ele sunt „funia cu care diavolul târește cele mai multe suflete în iad”.

I. V. Frunzeni.

S'a sinucis cel mai bogat om al lumii

Zilele trecute s'a sinucis cel mai bogat om al lumii, suedezul Ivar Kreuger, proprietarul unor vreo 30 fabrici de chibrituri, cece a preluat și fabricile noastre de chibrituri. Cauza sinuciderii: criza financiară. A ajuns și el să observe ce înseamnă a nu avea bani pentru a-ți plăti cele mai de lipsă lucruri și cum el nu era dedat cu așa ceva, iară din America nu căpătase împrumuturi, dupăcum nădăjdui-se, a venit la Paris și s'a sinucis. Om tânăr, dupăcum se vede din această fotografie, care poate că mai putea cumva ieși din încurcătură și altfel, nu prin sinucidere.

Intâmplări mai noi din țară și din lume

Revărsări de ape — Hărnicia mare în parlamentul țării — Ceva despre blocul statelor dunărene — Dorința Germanilor de a pune în aplicare convenția comercială cu România — Nici Bulgaria nu-și mai plătește datoriile — Jalea dela Nistru — Incruntarea dela Răsărit.

Săptămâna care a trecut ne-a făcut pe toți să credem că, fără îndoială, foarte mult trebuie c'am greșit înaintea lui Dumnezeu, de trimite asupra noastră muștrări așa de aspre și atât de neobișnuite. Iarna se lungește cum nici cei mai bătrâni n'au pomenit. De sus cade neaua zi și noapte, iar apele râurilor aduc jale și plânset mult în căsuțele mici. Sate întregi de pe lângă Mureș sunt amenințate cu inecul. Ba chiar și liniștile noastre Târnave, cari își dau mâna aici la Blaj, și-au ieșit din matcele lor, puvoind câmpiile și casele apropiate.

Pare că firea întreagă e contra liniștei vieții oamenilor. Tot omul e mai rău însă la mațe, căci după cum vom vedea toate încăpătinările firii, nu turbură viața lumii nici jumătate precum o turbură socotelile omenești, cari totdeauna năzuiesc la comorile lumefști. Chiar binele făcut în lume se face, nu de dragul binelui, ci din darul câștigului. Pe lângă revărsarea apelor și descărcarea norilor, s'au întâmplat în această săptămână multe revărsări și descărcări de ură și violenție, cari sunt menite a ne arăta cât de puțin avem dreptul de a aștepta liniștea și fericirea lumii.

Parlamentul țării a fost de o hărnicie rară. Deputații discută acum conversiunea articol de articol. În același timp se mai clănțănesc din când în când, ba se mai aruncă pe câte o lege mai mică și cât ai bate în palme o dau votată gata. În felul acesta, parlamentul de o soartă asemănătoare cu a unei femei, cari face plăcintele de frică. Cu cât o silește bărbatul mai tare cu atât piatra coace mai repede.

Guvernul e foarte grăbit în schimbarea legilor și în facerea altora nouă, căci se apropie timpul închiderii sesiunii parlamentului. Ori, după cum se svonește, se poate întâmpla ca chiar sfârșitul guvernării de acum să fie apropiat și guvernul ca un tată bun vrea să ne lase legi multe, pentruca vorba ceea, să ne încurcăm tot mai tare în sărăcie și necazuri. Ba încă deputații își mai fac și din capul lor câte o lege. Așa e cazul cu proiectul de lege pentru alegeri. El a fost depus în parlament de dl *E. Mirto* și ca învoire aduce, că de acum încolo nu va mai avea nici un partid drept la prima aceea de patruzeci la sută din toate voturile țării. Se crede, că această lege va face mari schimbări în viața noastră politică. Unii vorbesc chiar că ar fi un prim pas spre dictatură.

Ceva despre blocul statelor dunărene

Ideea dlui *Tardieu* prim-ministrul Franței, de a face o tovărășie economică între așa numitele state dunărene, a mișcat tot mai multă lume.

Lucrul curios e faptul că cu cât încep mai mulți inși să vorbească despre această chestiune, cu atât se vede mai mult, că *interesul poartă fesul*. Polonia, prin reprezentantul său, contelele *Szembek*, dela București, a atras luarea aminte guvernului nostru, că o asemenea ortăcire ar însemna o nenorocire pentru viața comercială poloneză. Franța stăruiește tot mai mult, ca să se facă această ortăcire de state. Unele gazete mari spun, că Franța ține așa de mult la această ortăcire din cauza, că Austria și Ungaria sunt aproape de sapă de lemn.

Ori Francezii au în aceste două țări o mare sumă de bani dată ca împrumuturi, bani cari cu greu li mai pot scoate. Dacă s'ar uni însă toate statele din jurul Dunării atunci Ungaria și Austria îndată ar apuca puteri și ar putea plăti banii cu cari sunt datoare. Franța ține așa de mult la această ortăcire încât ea pretinde dela Mica-Întelegere, ca prietenă, să între fără vorbă în ea. Germaniei însă nu-i place ortăcirea și de aceea caută să atragă de partea ei una din acestea țări.

Germanii doresc convenția comercială cu România

Socoteala germană a ieșit cam așa. S'o atragem pe România către noi și atunci toată ortăcirea s'a dus naibii. Zis și făcut. În zilele trecute, dl *Selm-llnburg*, ministrul Germaniei la București, a cerut ca să se pună odată în aplicare convenția româno-germană făcută de mult. Prin această convenție Germania se obligă a cumpăra bucatelile noastre cu 30 bani mai scump la kgr. decât e prețul bucatelor în lume și că nu va cumpăra altfel de bucate până mai sunt la noi în țară. Asta ar însemna deci, că bucatelile noastre ar trece ca mierea, țara r'ar umplea de bani și îndată sărăcia și necazurile ar cam da coade. De sigur, că și țara noastră ar cumpăra mașini din Germania mai multe decât din altă parte. Astfel țările s'ar ajuta una pe alta.

Franța nu vede însă cu ochi buni o astfel de ajutorare împrumutată între România și Germania, și de aceea se pune în drum. Din cauza prieteniei, cari este între noi și francezi, conducătorii

noștri nu pot răspunde nimic Germanilor cu atât mai mult cu cât nu putem fi siguri nici de lungimea ajutorării, cari o doresc cu atâta inimă Neamului.

Nici Bulgaria nu mai plătește datoriile.

La încurcăturile puțin mai vechi, Bulgaria, a adăugat în această săptămână una nouă. Într'o bună zi Bulgaria s'a hotărât ca să nu mai plătească României datoria de o sută de milioane ce ne mai datorează. Ce e drept guvernul bulgar ne zice, că nu mai plătește de loc, ci cere numai o amânare a plătirii, cu toate acestea ea a turburat un pic apele și așa destul de turburi. Se spune chiar că nu peste mult va veni dl *Muşanoff* prim-ministrul bulgar, la București pentru o mai bună înțelegere asupra acestei chestiuni. Fapt este însă că țările sunt atât de încurcate în datorii una față de alta încât de abia mai răsufliă și cele mai tari și mai bogate.

Jalea dela Nistru.

La Nistru sângele românesc se varsă tot mai des și tot mai mult. Bolșevicii nu pot suferi de loc pe *Românii Moldoveni*, cari nu numai că nu sunt bolșevici de loc, dar mai au și obraznicia să fie buni creștini. Au plecat deci cu toată furia contra așezămintelor bisericesti. În zilele trecute a ajuns rândul jafului chiar într'un sat din marginea Nistrului, cu numele *Toslac*.

O bandă de bolșevici oficiali a mers la biserică să iae clopotele jos. Spre mirarea lor, deodată au văzut biserică înconjurată de vre-o trei sute de femei înarmate cu coase și topoare. Înainte de a fi tăiați cu coasele tâlharii de bolșevici, au anunțat autoritățile de pericolul în care sunt. Până ai bate din palme o armată întreagă a intrat în sat și toți cei găsiți pe drum au fost împușcați. Din alte sate toți cei cari au recunoscut că sunt creștini au fost duși spre îndepărtata *Sibirie*. Mulți din frații noștri români cari se mai află dincolo de Nistru, încearcă să treacă dincoace. Grănicierii bolșevici sunt însă necruțători. Deaceia cei cari vreau să fugă trebuie să găsească fel și fel de mijloace cu care să înșele ochii lor.

O încercare îndrăzneată a făcut capul de familie *Semenec*. El a pus întreaga sa familie în butoaie și cu butoaiele în car a plecat spre Nistru când grănicierilor că vrea să ia apă în butoaie. Când a ajuns cu carul în mijlocul apei a fost oprit de bolșevici. Căutând în butoaie bolșevicii au scos pe toate femeile și copiii afară și i-au împușcat pe loc. Bătrânul *Semenec* văzându-și întreaga familie nimicită a înnebunit pe loc. Astfel de nenorociri se întâmplă la Nistru aproape zilnic.

Incruntarea din Răsărit.

În numărul trecut al gazetei am arătat că după hotărîrea Ligii Națiunilor ar urma ca să nu mai fie nici o ciocnire între armatele japono-chineze. De fapt tunurile acum toc. Din câte se aud însă ele nu vor tăcea multă vreme. Chinezii nu se pot împăca cu noul stat pe cari l-au făcut Japonezii așa numit *Manciuria*. Guvernul acestei republici independente este făcut cam după placul Japonezilor. Președintele republicii

este fostul împărat al Chinei, ceea ce nemulțumește și mai mult pe Chinezi. Se spune chiar că în ultimile zile și mareșalul *Ciang-Khai-Shek* a trecut de partea celor cari vreau războiul cel mare cu Japonezi. Vestitul mareșal a zis că singur el va conduce armatele în nouile lupte cu Japonezi și speră că în scurt timp să cuprindă tot ceea ce au luat ei în luptele de până acum.

Vorba de pace este deci numai vorbă. Faptele se pare că sunt tot ca și cele de mai înainte. În orice caz încruntarea din Răsărit mai există încă cu toate mângăerile Ligii Națiunilor.

Despre bilanț

În vremea când la societățile cooperative, bănci și consumuri, se țin adunările generale. Se adună oamenii, societarii, să asculte raportul celor din fruntea societății, a consiliului de administrație, despre mersul băncii sau a consumului. Se citește bilanțul și Badaea Ion, societarul, tot ascultă la Activ, la Pasiv, conturi debitoare, conturi creditoare, dar nu se prea dumirește între multele numere ce i-se spun. Atâta întreabă doar dacă-i cu câștig sau cu pagubă. Dacă socoteala-i cu câștig, e bine, dacă nu, e rău.

Anul trecut a fost un an greu pentru toți. Așa și pentru societățile cooperative, pentru băncile populare. Socotelile dela sfârșitul anului arată tot sbuciumul de pe un an întreg. E bine deci să-l cunoaștem cu deamănuntul. Câtă-i averea, și câte-s datoriile societății. Căci a le cunoaște pe acestea e chiar mai de folos decât numai mărirea câștigului sau a pagubei, căci după acestea nu putem judeca întotdeauna asupra adevăratei stări a societății. Poate ca bilanțul să arate câștig și acesta să fie numai un câștig aparent, adică la văzul ochilor, iar de fapt societatea să stea rău de tot; dar se poate întâmpla și ca bilanțul să arate pierdere, și cu toate acestea starea peste tot a societății cooperative să fie bună, solidă, tare.

Anul acesta multe societăți cooperative, mai ales băncile populare, vor încheia bilanțul cu pierdere, fără ca starea băncii să se fi înrăutățit prea mult, și deci va fi bine să cunoaștem tot ceea ce se spune din cifrele multe ce le găsim în bilanț, pentru a judeca, cu dreptate, starea societății cooperative, care este fala multor sate românești.

Ce-i bilanțul? Bilanțul e socoteala de sfârșit de an al societății cooperative. Ea este ca și o oglindă din care poți vedea limpede tot ce este la bancă sau la consum, numai să știi să scrutezi, să cercetezi cifrele dintr'insul.

Cuvântul bilanț vine dela balanță, adică cântar sau cumpănă. Cine privește bilanțul vede că-i împărțit în două, întocmai ca și un cântar. Iată-l:

Activ	Bilanț	Pasiv
(Avere)		(Datorii)

Nu-i acesta un adevărat cântar? Pe partea din stânga punem averea (activul), pe partea de dreaptă datoriile (pasivul), și după cumpănala ace-

stora vedem, că unde trage cumpăna mai mult, dacă averea e mai mare și datoriile mai mici, bine înțeles că la mijloc e — câștig; iar dacă datoriile preumpănesc asupra averii, ne aflăm cu pagubă, cu pierdere.

Intocmai ca și la moară, unde ducem un sac de grâu și după ce l-au măcinat pietrele, îl punem pe cântar, să vedem câtă făină și câte tărâțe s'au ales după el, așa și cu societatea cooperativă tot anul am învățat acolo bani, dacă era bancă, sau mărfuri, dacă era consum, și acum cu sfârșitul anului vrem să vedem, la cântarul societății, adică la bilanț, cu ce ne-am ales.

Iată deci marea însemnătate a bilanțului, pe care trebuie să-l cunoască fiecare sătean cooperativ sau acționar la bancă. Despre citirea și judecarea bilanțului vom mai scrie în numărul viitor.

Grațian C. Mărcuș

Primejdia necredinței

Credința a început să piară din inimile multora. Căci un rău simțitor se înrădăcinează tot mai mult în noi. Oare nu știm noi bine, că strămoșii noștri cu sabia în mână și cu credință în Dumnezeu au biruit pe toți vrăjmașii cari au cutezat cândva să ne calce hotarele? Și deși au trecut ei prin toate greutățile și nevoile, cu mult mai mari și mai grele decât azi, cum nici un popor n'a trecut, totuși au păstrat cu sfințenie această comoară: *Credința*.

Prin credință au rezistat și s'au păstrat ca popor în lume, poporul credincios. Iar dacă în noi credința în Dumnezeu piere, atunci negreșit nici marginea prăpăstiei nu este departe.

Vreți să aveți o pildă mai vie? Pipăiți trupul bolnav și plin de rane al vecinei noastre Rusia și vedeți unde duce necredința!

Pacea și liniștea au pierit de mult acolo, iar în locul lor s'au însuibat desfrăul și groaza.

Noi? Avem pace și liniște, dar diavolul seamănă răutăți. Iar culegătorii acestor răutăți înaintează simțitor, sămănând și ei desbinarea și ura, că noi nu mai cercetăm locașurile sfinte cu anii. — Nu ne trebuie învățături, nu ne trebuie credință, suntem învățați. Răspundem cu îngâmfare preotului și învățătorului „meargă preotul la locașul sfânt și cantorul, fiindcă ei de aceea sunt puși și iau plată”.

Iată ultimul cuvânt pe care-l spunem preoților și învățătorilor, dela cari așteptăm scăparea din primejdia ce ne amenință.

Cum vor putea astfel de oameni să aștepte venirea lui Isus, Mântuitorul nostru, când credință nu au și sufletele lor sunt sterpe? Cum vor primi pe acest Mântuitor? Doară este lucru știut, că fără credință nu e cu putință a plăcea lui Dumnezeu. Deci credință să avem, căci credința mântuiește pe om, după zisa Mântuitorului nostru.

Deci frați cantori, datorința noastră este ca noi cu pilda, cu sufletul și cu fapta, aceasta credință să o ținem trează în sufletele credincioșilor, căci răsplata ne va da-o Mântuitorul nostru, care vine să ne împace cu Dumnezeu.

Vasilie Roman

cantor Român Unit în Șarog

Scoaterea din Spania a Iesuiților este o nedreptate strigătoare la cer. Acești călugări învățați au fost scoși din țara lor, fiindcă ei se supun, afară de stat, unei a doua puteri din afară, care este Papa dela Roma. În aceeași vreme li-se dă voie să intre în țară comuniștilor și anarhiștilor, cari se supun și ei unei a doua puteri din afară, care nu este Papa cel blând ci Moscova cea sălbatecă și capul anarhiștilor. Pe când Iesuiții n'au făcut în Spania decât bine, comuniștii și anarhiștii au făcut până acuma pagube de sute de milioane. Statul spaniol a preluat dela Iesuiți 6 universități și academii, 20 școli secundare (licee, școli normale), 3 seminarii mici, 39 case (mănuștiri), 2 observatorii astronomice, 4 școli comerciale, 6 case de odihnă pentru scriitori, și un spital pentru leproși. Numărul Iesuiților scoși din țara lor este de 3000. O seamă dintre acești Iesuiți au sosit în Belgia și au fost primiți foarte bine de către populația catolică. 23 mii de muncitori catolici le-au trimis o telegramă, în care spun între altele: „Ați fost învredniciți să suferiți pentru numele lui Hristos... Sosirea Sfinților Voastre în mijlocul nostru va aduce binecuvântarea Domnului asupra noastră și a țării noastre... Fiți deci bineveniți în mijlocul nostru”.

Profeție. În Franța este o societate a celor cari cercetează mersul stelelor. Membrii acestei societăți, luând în seamă mersul stelelor și a altor corpuri cerești, se obișnuiesc să facă fel și fel de profeții. Intre altele au profețit și aceea, că în primăvara anului acestuia criza de care suferă toate țările, se va ușura. În țara noastră stările se vor îmbunătăți. Inșă nu se va simți aceasta îmbunătățire numai în anii 1933 și 1934. Dea Dumnezeu să se îplinească profeția și cel puțin pe anul viitor să simțim, că putem trăi mai ușor.

Conducătorii Mançuriei

Japonezii se bat cu Chinezii între altele și pentru stăpânirea Mançuriei, un colț de țară foarte bogat din China. Conducătorii din Mançuria independentă atunci au hotărât să declare Mançuria adică neatârnată, ceea ce au și făcut, alergându-și conducătorii. Iată numele și fotografiile lor: Dela stânga la dreapta guvernatorul provinciei Kirin: Hsi Hsia; președintele consiliului de miniștri Ciangclungul; guvernatorul provinciei Mukden: Ciangcili și Maclangiang, ministrul de războiu, cel din urmă la dreapta. Să nu vă minunați de aceste numiri ciudate, căci așa se vorbește chinezește.

Conferențele „Astrei” la Blaj. Duminică în 20 Martie a vorbit d. Dr. Nicolae Drăganu profesor universitar la Cluj, despre tinerii români cari au învățat carte în străinătăți, din celea mai vechi timpuri până la 1800. Invățătorul profesor dela Cluj a arătat cu dovezi tari că Românași de-ai noștri au cercetat școli înalte de prin orașele Apusului, începând de prin anii 1390, adică din veacul al 14-lea după Hristos. Intre aceștia cei mai folositori neamului au fost cei trimiși la învățătură de către Vlădicii Blajului. Tot asemenea filii de boeri moldoveni și munteni, cari au căutat mai ales Polonia și Italia. — Conferența d-lui Drăganu a fost ascultată cu multă plăcere.

Concertul „Corulul Catedralei” din Blaj. In seara zilei de 19 Martie publicul din Blaj a avut plăcerea să asculte cel dintâi concert dat de „Corul Catedralei” noastre, pe care-l conduce cu multă tragere de inimă și măiestrie d. profesor Celestin Cherebețiu. Corul este alcătuit mai ales din fiicele și soțiile profesorilor sau ale altor intelectuali și meseriași din Blaj, precum și din tineri cu pricepere muzicală. Concertul a început cu un frumos „Psalm”, continuând cu puncte de viori, pian și cor, dintre cari au plăcut mai ales cântecele românești de Kiriac, Vidu și Mureșan. Foarte mult gustate au fost bucățile la pian ale D-nei Getta Hodoșiu. Mare laudă merită atât coristele, coriștii, cât și d. profesor conducător, pe cari Blajul îi roagă să ne mai prilejască asemenea plăceri înălțătoare.

Un lucru bun în Ungaria. Marele congres, ținut înainte cu o lună, al parohiilor catolice din Ungaria a hotărât ca 40 la sută din birurile bisericesti să se folosească pentru săraci, și anume 30 la sută rămân pentru săracii localnici, iar 10 la sută se trimit la centrală, unde se cresc copiii săraci în internate.

Cel dintâi episcop sfânt american. Americanii lucră din răspuțeri ca sf. Părinte dela Roma să declare de sfânt pe fostul episcop Ioan Nepomuk Neumann, care este de obârșie din Boemia, a trecut în 1836 în Statele Unite, la 1852 a fost numit episcop la Philadelphia, iar la 1860 a murit în faima sfințeniei. Procesul de beatificare (de a fi declarat fericit) s'a început încă sub Papa Leo XIII, iar Papa Benedict XV, a declarat în 1921 că acest episcop a avut virtuți vrednice de admirat. Americanii vor face anul acesta un pelerinaj în orașul de naștere al episcopului și cu acel prilej cred că se va întâmpla și minunea, pe baza căreia să poată fi declarat sfânt.

Cine a făcut revoluția spaniolă. Un învățat preot catolic din Spania susține, după cercetări amănunțite, că revoluția din Spania au pus-o la cale și au făcut-o ziarele cele necreștine. Pe când ziarele necreștinești apăreau în sute de mii de exemplare, cele catolice abia eșeau cu toate împreună în atâtea exemplare cât un singur mare ziar necreștinesc. Pe urmă preotul adaugă: „La ce să mai zidim biserici pompoase, când gazetele necreștine ni le aprind și dărâmă? La ce să ridicăm statue sfintei inime a lui Isus, dacă îngăduim ca ziarele necreștine să-și bată joc, în văzul și auzul nostru,

de Hristos și de biserică? La ce să mai ridicăm internate și seminarii, când un singur articol de lege ajunge ca să ne ia toate drepturile? Știi ce, domnilor și doamnelor? Gazete catolice și mai ales cât mai mulți cititori la aceste gazete ne trebuie nouă spaniolilor, și vom recuceri din nou Spania din mâinile francmazonilor și a bolșevicilor”.

Fugari din Rusia înecați în Nistru. Am scris în alt număr al gazetei noastre că în Rusia de o vreme încoace nu merge bine de loc, și că mulți caută să fugă la noi în România. Așa în ziua de 17 Martie au încercat să treacă Nistrul 32 de refugiați. Dacă au scăpat de grănicerii ruși, o altă nenorocire i-a ajuns însă. Pe la jumătatea râului ghiața fiind slabă, s'a rupt cu ei, și toți au căzut în râu. Dintre ei s'au înecat 14 persoane, iar restul a scăpat.

Tălat de tren. Locuitorul Andrei Nitoreanu din Tighina fiind beat a plecat dela cârciumă spre casă. In drumul lui spre casă trebuia să treacă și peste linia ferată. Când a trecut peste linia ferată, fiind neatent și beat, chiar atunci a venit o locomotivă singură și l-a surprins pe linie. Imediat a fost omorât.

Câtă beaură bețivă se bea. Bere se bea mai multă în Belgia, cam 185 litri de cap de om, în Anglia 77 1/2 litri, în Germania 67 1/2, Austria 66, Dania 63, Cehoslovacia 61, iară mai puțină se bea în Grecia 1 3/4 litri de cap de om. Vin se bea mai mult în Franța 124 litri de cap de om, Italia și Spania câte 122 litri, Argentina 58, Elveția 45. Mai puțin se bea în Rusia 1 l. de cap de om. Rachi se bea mai mult în Estonia 6 litri de cap de om la an, Franța și Elveția 5 l., Cehoslovacia 3 l., mai puțin în Islanda. Cei mai cumpătați în beauri bețive sunt locuitorii din Islanda, o insulă în partea de miazănoapte a Oceanului Atlantic, iar mai beutori sunt Francezii, Italianii și Spaniolii. Despre Români nu se vorbește în statistica aceasta, dar de sigur nici noi nu rămânem mai pe jos decât frații noștri Francezi, Italiani și Spanioli.

Doi țărani omoriți de un arbore. Intr'una din zilele acestei săptămâni, doi țărani cu numele Pavel Raduță de 60 ani, copilul său Lazar și cu ginerele său Valusescu Petre, de loc din Caransebeș, au plecat în pădure după lemne. Pe când tălau ei un arbore mare, acesta a căzut, înainte de cum credeau ei, așa că n'au luat măsuri să se ferească și așa a căzut prinzând sub el pe Răduța și pe Valusescu, omorându-i pe loc. O altă nenorocire tot de felul acesta s'a întâmplat la Toplița. Tânărul Mureșan Dumitru, în etate de 20 ani,

s'a dus în pădure cu tatăl său. Aici el au tăiat mai mulți trunchi de brad și i-au așezat pe car, pentru a-i duce acasă. Pe drum tânărul Mureșan, care ședea pe un trunchiu, a alunecat și a ajuns sub car. Trecând carul peste el cu marea greutate imediat, l-a omorât.

Mare incendiu (foc) la Ploești. In orașul Ploești în ziua de 17 Martie pe la 4 ore dimineața a izbucnit un mare incendiu la o clădire în care se aflau 3 ateliere. Focul a început în aripa clădirii unde era atelierul de strungărie. De aici flăcările s'au întins repede și au cuprins și celelalte 2 ateliere cari au fost distruse. Au ars unelte și o mulțime de material de lucru. Pompierii cu mare greutate au putut stinge focul, împiedcând aprinderea și a caselor din vecini. Pagubele făcute de foc trec peste un jumătate de milion.

Un copil omorât cu o piatră. In comuna Herman din județul Brașov a fost omorât în ziua de 20 Martie un copil cu numele Emil Thies de către servitorul Mihail Radu, de fel din comuna Doboli de jos, din județul Trei Scaune. Iată cum s'a petrecut această crimă: Copilul în etate de opt ani obișnuia să se joace de multeori cu servitorul. Servitorului încă îi plăcea să se joace cu copilul, făcându-i de multeori jucării și alte distracții. In ziua de 20 Martie neastâmpărat a căutat să se joace cu servitorul ca de obicei. Servitorul însă era puțin cam supărat și ocupat cu unele lucruri, așa că nu avea vreme de joc cu copilul. Pentruca să-i dea pace copilul, servitorul în glumă a luat o piatră și a aruncat după copil. Piatra a lovit pe copil deasupra ochiului drept, spărgându-i capul. Copilul a căzut jos în nesimțire și, după câteva ceasuri de chinuri cu toate ajutoarele date de doctori, a murit. Servitorul a fost arestat de jandarmi și dat în judecată.

Nenorocirea unul hamal. Când se oprește trenul în gările mari de multeori se aude strigându-se: „hordar”, sau „hamal”. Aceștia sunt oamenii cari își câștigă traiul vieții din ceace capătă dela călătorii cărora le urcă și le dă jos bagajele din tren. De aceștia sunt mulți în gările mari și de aceea caută să se urce în tren înainte de a se opri, pentru a ajunge înainte la alții să iele bagajele, pentru a câștiga ceva. Un hamal cu numele Szilagyi Ioan de loc din Satu-Mare cam de 28 ani își făcea serviciul în Gara Timișoara. Acesta în ziua de 18 Martie, când a sosit în gară trenul dinspre Reșița, a căutat să se urce într'un vagon înainte ca trenul să se fi oprit pentru a întrece pe tovarășii săi. Din nebagare de seamă a alunecat de pe treapta vagonului și a ajuns sub roatele trenului, cari

Soldați în pieptare de oțel

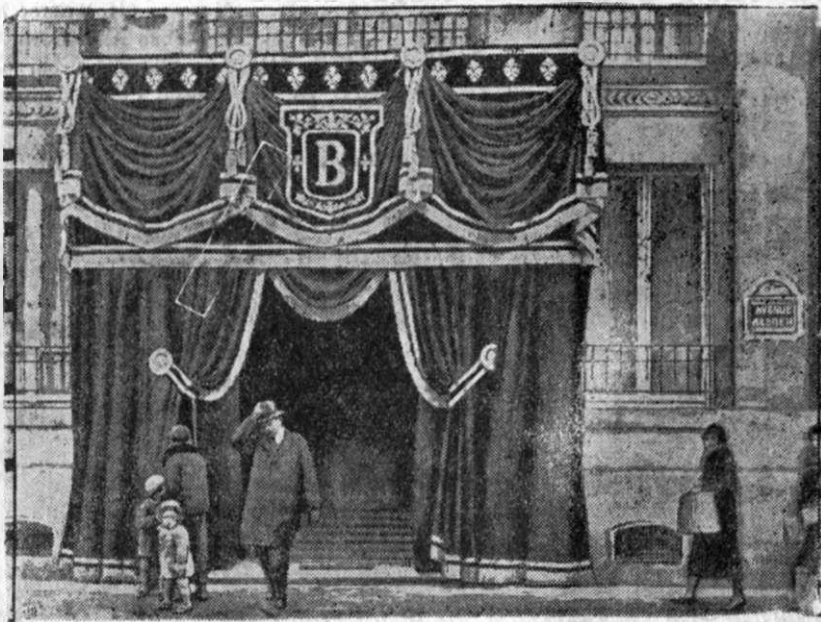
Pe vremuri, înainte cu 400—600 ani, soldații erau îmbrăcați în platoșă, adică cămașă de zale sau pieptar de oțel, pentruca să fie apărați de săgeți și chiar și de gloanțe. Cu vremea gloanțele veneau cu o atât de mare repeziciune, încât treceau prin orice platoșă. Mai nou învățații au știut făuri oțel atât de tare și de bun, prin care nu trec nici chiar gloanțele de astăzi. Chipul nostru ne arată patru astfel de soldați japonezi, cari se plimbă pe străzile orașului Șangai și nici că le pasă de atacuri din spate, fiind îmbrăcați în platoșă. Interesant e că soldații japonezi poartă pușca franceză, adică pe umeri.

Pe vremuri, înainte cu 400—600 ani, soldații erau îmbrăcați în platoșă, adică cămașă de zale sau pieptar de oțel, pentruca să fie apărați de săgeți și chiar și de gloanțe. Cu vremea gloanțele veneau cu o atât de mare repeziciune, încât treceau prin orice platoșă. Mai nou învățații au știut făuri oțel atât de tare și de bun, prin care nu trec nici chiar gloanțele de astăzi. Chipul nostru ne arată patru astfel de soldați japonezi, cari se plimbă pe străzile orașului Șangai și nici că le pasă de atacuri din spate, fiind îmbrăcați în platoșă. Interesant e că soldații japonezi poartă pușca franceză, adică pe umeri.

Pregătiri pentru înmormântarea lui Briand

Dăm în acest număr o fotografie de pe casa marelui bărbat de stat Aristide Briand, ca să vadă și cetitorii noștri cum se obișnuiește a se îmbrăca în jale, la orasele mari, până și porțile caselor, la moartea stăpânului. Deasupra podoabeli se vede și litera „B”, începutul numelui mortului. E bine să se știe, că la înmormântarea lui Briand au luat parte 57 de împuterniciți de ai diferitelor popoare și că slujba înmormântării a săvârșit-o însuș cardinalul arhiepiscop și mitropolit al Parisului.

i-au tălat piciorul stâng. De aici a fost scos de tovarășii lui și dus la spital, unde trebuie să-i facă operație. Nu se știe dacă va scăpa cu viață.

Clocnire de trenuri la Constanța.

Pe o linie din gara Constanța făceau manevre 3 locomotive. La un moment dat aceste au intrat pe o linie, unde manevra alta locomotivă cu câteva vagoane de marfă. Fiindcă ambele aveau o viteză destul de mare, ciocnirea a adus după sine sfărșirea câtorva vagoane de marfă, iar locomotivele au sărit de pe linie. Linia încă a fost stricată pe o distanță de 40 metri. Un mecanic și un fochist au fost grav răniți.

Alegerea unui rege a țiganilor. Se

pare că ar fi ceva de răs ca țigani să-și aleagă rege. Este însă curat adevăr. În Rusia, în partea hotarnică cu Polonia și Cehoslovacia, se află mulți țigani. Acestea își au regele lor, care însă a murit mai zilele trecute în Polonia. Acum domnește între țiganii din împrejurimile orașului Brno o mare fierbere pentru că în zilele acestea trebuie să aleagă un rege dintre ei pentru toți țiganii din Rusia. Numai de nu s'ar bate.

Cutremur de pământ la noi în țară.

Miercuri pământul țării noastre a fost zguduit de un cutremur de pământ din fericire, însă a fost slab, așa că nu s'au întâmplat nenorociri. El n'a ținut decât 2 până la 3 secunde. S'a simțit mai mult la Mărășești. În regiunea Bucureștiului abea a fost simțit. S'a mai simțit un slab cutremur la Chișinău, la Buzău și în părțile Galațului. La noi în Ardeal s'a simțit în regiunea Orăștiei.

Un văcar moștenește o mare avere.

În zilele acestea o mare bucurie a venit peste un văcar (ciurdar) al satului Mezöhegyes din Ungaria, cu numele Andrei Horvath. La primăria satului a sosit înștiințarea că un unchiu al său, care plecase în Australia de 30 de ani, a pierit cu toată familia lui în anul trecut, nelăsând nici un moștenitor. De el a rămas o avere în valoare de 65 milioane lei, care avere este în drept să o moștenească acest nepot al său care era ciurdar.

Incendiu într'o mină. La o mină de cărbune, din localitatea Lom din Boemia, a izbucnit în noaptea de 17 Martie un mare incendiu. Focul a luat naștere din aprinderea gazelor ce ies din cărbunii de pământ. Până acum au putut fi mântuiți 20 de lucrători cari se aflau în mină. Au rămas în mină 8 lucrători pe cari nu-i pot salva, că nu poate pătrunde nimeni în mină, din cauza focului mare

Leacuri din poame

Sănătatea e cea mai mare comoară. Poate avea cineva averi cât de multe, dacă n'are sănătate, nu plătesc nimic.

Grija cea mai mare a omului, trebuie să fie sănătatea.

„Hai noroc, hai sănătate, că's mai bune decât toate“.

Când se strică o unealtă, îndată o reparăm, altfel nu mai putem lucra cu ea. Când se rupe o haină, îndată o cârpim, altfel nu ne mai putem îmbrăca cu ea.

Când se strică ceva din trupul nostru, îndată îl lecuim, altfel suferim. Leacurile le cumpărăm din farmacie. Multe leacuri însă putem pregăti din poame. Cele mai bune poame de leac sunt merele. Oei bolnavi de stomac dacă mănâncă mere multe, se vindecă.

Bolnavii de friguri se vindecă foarte ușor cu zeamă de mere fierte. Merele se taie în bucăți și se pun într'o oală cu apă. Un măr e destul la o jumătate litru apă. Apa să fierbe în clocote vre-o două ceasuri. Se pune și zahăr, ca zeama să fie dulce. Și se bea de câte-ori te prind frigurile.

Din coji de mere încă se poate pregăti un ceai minunat pentru cei ce sufer de reumatism.

Prunele încă sunt bune de leac. Mulți zic, că prunele sunt „mătura mașelor“. Oei ce mănâncă prune, ori beau zeamă de prune uscate, își curăță stomacul și mașele, ca și cum le-ai spăla cu mâna.

Când cineva este anemic — nu are sânge destul, să mănânce nuci multe. Nucile cuprind multe materii, cari îngrășă și dau sânge.

Din alune se poate pregăti cafea mai bună ca și cea cumpărată din prăvălie. Bolnavii de inimă e bine să bea cafea pregătită din alune prăjite. Această cafea nu-i ațîță și nu le înrăutățește boala.

Dacă cineva vrea să aibă sânge curat, să beie în fiecare dimineață, un pahar de apă caldă, în care a stors zeamă din o jumătate de lămâie.

Oei grași dacă beau apă caldă cu zeamă de lămâie, slăbesc.

Durerile de gât încă se pot vindeca ușor cu zeamă de lămâie. Lămâia trebuie suptă și zeama omoară orice germen de boală ce s'ar găsi în gură sau în gât. Asemenea strânge și vindecă și rănilor și sgărieturile din gură și din gât.

Din cojile de lămâie, precum și din cojile de portocale, de smochine, stafide și curmale, se poate pregăti un ceai foarte bun în contra răcelilor. Mai ales pe vremuri umede, cum este și acum, când bântuie gripa, boala răcelilor, ceaiul pregătit din acestea poame e ne'ntrecut. Mulți le și numesc *celea cinci poame în contra gripei*.

Bolnavii, cari sufer de boala de zahăr, se pot vindeca ușor, mănâcând migdale. Iar cei cari tușesc și nu pot dormi, se liniștesc și au somn, dacă mănâncă curmale.

Portocale, lămâie, smochine, stafide, curmale și migdale cumpărăm din prăvălie. Mere, prune, nuci și alune se fac pe la noi.

Se cultivăm în grădină mulți pomi, meri, pruni, nuci, de pe cari să adunăm poame din belșug, să avem și pentru noi, când suntem bolnavi și să putem vinde și altora, iar pe banii câștigați să ne putem cumpăra și alte poame, cari nu se găsesc pe la noi, dar cari sunt bune în contra atâtor boale.

Ion Popu-Câmpeanu

Din istoria neamului nostru

Năvălirea popoarelor barbare

Goții, Hunii, Gepizii, Avarii, Slavii și Bulgarii

După plecarea oștirilor romane, multe și grele neajunsuri au suferit Românii, din cauza popoarelor barbare cari se revărsau ca niște lăcuste la come și pârjoleau totul în calea lor. Oei dintâi dintre barbari, cari au năvălit peste strămoșii noștri, au fost Goții. Ei erau de neam german și locuiau în părțile de miazănoapte ale Europei, pe lângă Marea Baltică.

Năvălirile erau mai puternice în câmpie, pe unde drumul era mai lesnicios și pe unde barbarii găseau sate și orașe mai înstărite pe cari le prădau, prin munți ei nu intrau, pentru că erau greu de pătruns și de altă parte nu găseau pradă bogată ca în câmpie. Goții la venirea lor în Dacia au pierdut lângă satul Petroasa din județul Buzău cloșca cu puti, care se găsește în muzeul de antichități din București.

Din pricina lor împăratul Aurelian fu silit să, părăsească Dacia în anul 271 d. H.

După Goții năvăliră în Dacia Hunii, strămoșii Ungurilor de azi, cari întâlnind în drumul lor pe Goți i-au bătut și i-au alungat peste Dunăre. Ei au fost cei mai groaznici dintre toți barbarii și atât de groaznici încât scriitorii vechi ne spun, că nu-i puteau deosebi de animalele sălbatice. Petreceau tot timpul călări, mâncau pe cal și dormeau tot pe cal. Femeile Hunilor și copiii stau în

niște căruțe mari și ziua și noaptea. Hrana lor era carnea crudă, pe care o țineau mult timp sub șaua calului, ca să se frăgezească. Bărbații erau înarmați cu arcuri, lănci și cu săgeți de cremene, cu topoare și cu sulii înalte ca prăjinile. Vârful sulitelor îl aveau înmuiat în venin, spre a omori pe oricine cu el. Hunii se mai serveau de arcan, cu care prindeau pe vrăjmașul din fuga calului, îl trăgeau până aproape de ei, îi tăiau capul și-l legau de șaua calului.

În fața acestor ființe infricoșătoare strămoșii noștri s'au retras tot mai adânc în munți. Căpetenia cea mai mare a Hunilor a fost *Atila*, care se credea trimis de Dumnezeu să prăpădească lumea. El pentru faptele lui crude era poreclit: *bictul lui Dumnezeu*. Ei s'au așezat în ținutul de dincolo de Tisa, în Ungaria de azi. Puterea lor s'a stins însă deodată cu moartea căpeteniei lor *Atila*.

După plecarea Hunilor, o parte din Dacia, anume Crișana și Banatul, au căzut sub stăpânirea unui alt popor barbar: *Gepizii*. Erau de acelaș neam cu *Goții*. Ei au stat sub stăpânirea Hunilor, până când aceștia s'au risipit după moartea cumplitului lor rege *Atila*, chiar în noaptea nunții lui. *Gepizii* au trecut mai târziu din Panonia, adică din Ungaria de azi, și s'au așezat în Moesia, adică în Sârbia și Bulgaria de azi.

Când abia se împrăștiaseră Hunii și *Gepizii*, un alt popor barbar, *Avarii*, năvălește în Dacia. Au venit și Hunii din Asia, au trecut prin Dacia și s'au așezat în Panonia, unde au înființat o domnie puternică, dar care n'a ținut decât până la sfârșitul veacului al VIII-lea d. H., când împăratul *Carol cel mare* al francilor îi nimici cu totul.

Cam pe vremea năvălirii *Gepizilor* se așezară în Dacia, Slavii.

Slavii locuiau de multă vreme în Europa împrejurul Daciei. Când au năvălit din Asia Hunii și *Avarii*, ei au fugit dinaintea acestora și au intrat în munții Carpați, locuiți de Românii cari se ascuseră în munți de frica barbarilor.

Slavii n'au venit pe aceste meleaguri după jafuri, cum au făcut ceilalți năvălitori barbari, și ca fugari alungați de năvala popoarelor barbare, au căutat adăpost în văgăunile și ascunzișurile pădurilor și munților noștri. Aici au trăit împreună cu Românii în cea mai bună frație. Când năvălirile au încetat, Românii s'au coborât împreună cu slavii din munți la câmpie, au înființat sate și orașe și au dus împreună multă vreme o viață comună. Ei au împrumutat unii dela alții cuvinte și obiceiuri. O parte din slavii, trăind în strânse legături de prietenie cu Românii, s'au contopit cu ei, pierzându-și cu totul și limba și numele; iar altă parte, mai număroasă, au trecut Dunărea și s'a revărsat în peninsula balcanică, unde au și rămas pentru totdeauna. Acolo au silit pe o parte din Românii de acolo să treacă în Dacia, iar pe alții să fugă în partea de miazăzi, în Macedonia, unde trăiesc astăzi sub numele de *Aromâni*.

Bulgarii erau de acelaș neam cu Hunii și cu *Avarii*. Ei erau un neam de oameni foarte sălbatici. În războaie, *Bulgarii* erau de o cruzime fără seamăn.

La început au locuit lângă râul Volga, mai târziu s'au așezat lângă Marea Neagră. De aici trec din când în când în Dacia după prăzi. Sub ducele lor *Asparueh* năvăliră preste Dunăre și ocupară partea răsăriteană a Bulgariei de azi. Ținuturile aceste erau stăpânite de Slavii. Așezându-se printre ei, *Bulgarii* le împrumutară limba și obiceiurile și încetul cu încetul își pierdură cu totul ființa lor națională, contopindu-se în sinul poporului slavon, cu numele de „*Bulgari*“.

Cărți nouă

O revistă religioasă pentru femei și fete.

La Șimleul Silvaniei va apărea, în ziua de 1 Maiu, cea dintâie revistă românească religioasă pentru femei și fete, care va purta numele „*Flori de crin*“ și va fi redactată de un comitet, în frunte cu *păr. Teofil A. Băliban*. Am rămas foarte încântați de gândul comitetului de redacție dela Șimleul Silvaniei, care ne asigură că are cei mai de seamă colaboratori. Pentru că să poată pătrunde în cercuri cât mai largi și să o poată abona și cei mai săraci, abonamentele sunt cât se poate de ieftine, și anume pentru studențime 100 lei la an, pentru particulari 120 lei; pentru instituții și societăți 200 lei, abonamentul de încurajare este de 300 lei. Pe lângă aceasta se mai dau și următoarele favoruri: Primește un abonament gratuit pe un an cine va câștiga 3 abonamente de încurajare, ori 4 abonamente pentru instituții, sau 7 pentru particulari ori 8 abonamente studențești. Abonamentele pot fi și mixte (mestecate), dar să atingă suma de 800 lei. Abonamentul gratuit se câștigă numai după ce se trimite suma totală la administrația revistei.

Indemnând pe cetitoarele noastre să se înscrie între abonații acestei reviste, dorim din inimă curată ca această revistă, putând trăi, să poată face ispravă cât mai bună, spre fericirea patriei și a bisericii. Și, după ce comitetul se roagă de toată lumea să înalțe rugăciuni la tronul ceresc pentru ceace vrea să fie revista *Flori de crin*, credem slucer că va reuși să ne dea o revistă cum o doresc mamele, soțiile și fetele noastre. Dumnezeu să le ajute!

Abonament Nr. 7063. N'am putut citi articolul trimis, oricât ne-am necăjit. A fost scris în fugă și fiind bolnav. Vă rugăm deci, întrucât țineți să apăra acel raport, să ne trimiteți un nou raport pe care să-l putem descifra.

Mai multora. Din datoriile dela bănci e vorba să se ierte cam jumătate. Celelalte datorii trebuie plătite regulat, că altfel vă vinde tot ce aveți. Indatăce va trece legea conversiunii prin parlament și senat și se va publica în „*Monitorul oficial*“, oamenii vor trebui să-și vadă de plătirea datoriilor, că altfel li-se va vinde tot ce au. Mai adaugeți că după legea aceea nu veți mai primi de nicăiri bani împrumut.

Iosif Mesaros, întend. spital. Brașov. La Librărie se află numai Noul Testament, costă Lei 60 + 8 porto. Bani se trimite înainte prin mandat postal; cu ramburs nu se trimite.

Am primit câte 200 Lei dela următorii: Podină Gheorghe, Stoica V., Nyerges Ștefan, Mantz Iosif.

Câte 180 Lei: Ioan Tivădar, Victor Tămaș, Zaharie Rusu, Casa Națională Unirea, Curatoratul bis. Șilea, Motoc D. Iosif.

Câte 160 Lei: Precup Alexandru, Ioan Canciu, Tomuș Vasile, Adrian Muntean, Stoian Petru, Comanac Ioan.

Câte 90 Lei: Vasile Pățcașiu, Traian Budelecan, Bandula Florian, Mureșan Ștefan, Nicolae Moldovan.

Alte sume: Mesaros Emil 232; Victor Silaghi 120; Șerban Alexandru 300; Artimon Rusu 45; Of. parohial gr. cat. Măgureni 400; Eugenia Viciu 100; Alimpiu Coste 2025; Petru Muntean 540; Augustin Belea 340; Norbertinum Sibiu 144; Octavian Bulbuc 100; Teodor Muntean 83; Silvășan Gheorghe 80; Soacal Augustin 50; Nicola Petru 45; Comuna Bazna 170; Biserica unită Săuca 100; Internatul Vancean Blaj, 500; Seicean Ioan 135; Măteș Teodor I. Ilie 135.

Redactor: IULIU MAIOR.

România. Tribunalul Târnava-Mică

Copie

No. Pres. 842/1926.

EXTRAS

din registrul asociațiilor recunoscute persoane juridice

No. Curent 23.

1. Titlul sau denumirea persoanei juridice: Societatea Meseriașilor și Comercianților români din Blaj va purta conform statutelor modificate în 23 Aprilie 1930 numele: Reuniunea Meseriașilor și Comercianților români din Blaj.

2. Obiectul și scopul: Scopul societății e promovarea intereselor intelectuale morale și materiale a Meseriașilor și Comercianților din Blaj.

3. Sediul și Sucursala Blaj.

4. Data constituirii, anul, luna, ziua, 1902 Septembrie 20.

5. Actul pe temeiul căruia s'a obținut personalitatea juridică: Statutele aprobate de către Ministerul de Interne reg. ungar în 20 Martie 1903 sub No. 35300/903/III—B.

Numele profesiunea, domiciliul și naționalitatea persoanelor ce compun organele de direcțiune și administrație.

Comitetul: 1. Dr. Coriolan Suci, președinte; 2. Augustin Gruția, v.-președinte; 3. Nicolae Comșa, secretar; 4. Mihail Stoică, casier; 5. Nicolae Baci, econom; 6. Adrian Nyerges, controlor; 7. Miron Roșu, bibliotecar.

Membrii în comitet: 1. Alimpiu Aron, 2. Ioan Bărbat, 3. Nicolae Barna, 4. Ferdinand Kamf, 5. Eugen Moldovan, 6. Iustin Moldovan, 7. Ștefan Nyerges, 8. Rusu Traian, 9. Victor Sălăgean, 10. Vasile Suci, 11. Iosif Șiler, 12. Vasile Tulea.

Toți români și cetățeni români din comuna Blaj.

Averea imobilă ce posedă: O grădină în valoare de 10.000 Lei.

Averea mobilă în valoare de Lei 57.587 — bani.

Modificări ulterioare. Actul constitutiv și Statutele au fost modificate în 23 Aprilie 1920; în ce privește titlul persoanei juridice și membrii în comitetul Direcțiunii, modificarea aceasta s'a înregistrat în baza deciziei No. 842/13/1926 din 11 Decembrie 1931.

Dumbrăveni, la 28 Februarie 1932.

Președinte: ss. D. GHEORGHIU

Grefier: ss. GH. BUMBEA

Pentru conformitate

(L. S.) p. Grefier: ss. Indescifrabil.

Societatea Meseriașilor și Comercianților români

Blaj

(60) 1—1

Nutreț de vânzare

În comuna Lăscud județul Târnava Mică se află de vândut 7—8 vagoane de nutreț calitatea I-a 1/2 trifoi și baltacim, 1/2 fân și otavă. Informațiuni mai detaliate se pot primi dela dl director învățător de stat **Valer Platon** din comuna Lăscud, (dela Gara Sân-Paul pe Murăș 8 km. iară dela Gara Gănești pe Târnava Mică 5 km.)

(61) 3—1